

Az állatok nyelvén tudó juhász

Hol volt, hol nem volt, még az Óperencián is túlvan volt, az üveghegyen innen volt, kidőlt, bedőlt kemencének egy csepp oldala se volt, teli volt kaláccsal, egy se volt benne. Hát hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy juhász. Ahogy a juhait őrzötte az erdőben, meglátott messziről egy tüzet. Abban egy rettentő nagy kígyó sírt: - Segítsél ki, te szegényember, jótét helyett jót várj; mert az én édesapám a kígyók királya, és megjutalmazza a te hűségedet. Hát kapta a juhász, levágott egy karót, s azzal kivette a kígyót a tűzből. A kígyó elmászott egy darabon. Felemeltek ott ketten egy nagy követ. A kő alatt lyuk volt, azon lementek a föld alá, a kígyók királyához. Kérdezte a kígyók királya: - Mit kívánsz, te szegényember, amiért a fiam életét megmentetted a haláltól? Azt mondta a szegényember, csak azt kívánja, hogy az állatok nyelvét értse. A kígyók királya megadta, de egy feltétel alatt: hogy azt senkinek se merje elmondani, mert akkor azonnal meghal. Azzal visszajött az ember a földre.

Ahogy hazafelé utazott, meglátott egy odvas fát. Ült azon két szarka. Azt mondta egyik a másiknak: - Hej, ha tudnák az emberek, hogy mennyi pénz van ebben az odvas fában, milyen boldogok lennének belőle! A juhász meghallotta, megjegyezte a fát. Elment haza. Később eljött szekérrel a pénzéért, hazavitte. Nagygazda lett belőle. Elvette a számadó lányát.

Az asszony mindig kérdezgette, hogy honnan van nekik ennyi pénzük. A juhász azt mondta: - Ne kérdezd; az isten adta. Odahaza, a szobában, a kemencenyakon ült két macska. Azt mondja az öreg macska a kis macskának, hogy mivel ő kisebb, s könnyen befér a kamrába, lopjon neki szalonját. Erre a juhász elnevette magát. Kérdezte a felesége, hogy mit nevet. Elmondta, hogy az öreg macska mit mondott a kis macskának. Kérdezte a felesége, hogy honnan érti azt a beszédet. - Ha te tudnád! De nem szabad megmondanom, mert akkor meghalok. - Mindegy, csak mondd meg! - mondta a felesége. - Nem lehet! - kötötte magát a juhász. De egyszer vásárra készültek. Az asszony ült a kanca lóra, az ember pedig a csődörre. Az asszony elmaradt egy kicsit. A csődör ekkor rányerített a kancára, hogy miért nem jön hamarább.

Ez meg azt mondta: - Könnyű neked, te csak azt a sovány embert viszed, én meg ezt a kövér asszonyt itt e! A juhász ezt mind értette; megint elnevette magát. A felesége most is kérdezte, hogy mit nevet. Hát elmondotta, hogy mit mondott a csődör a kancának. Az asszony rákezdte, hogy mondja meg neki, honnan tudja ő megérteni az állatok nyelvét. De a juhász azt mondta, nem szabad mert mindjárt meghal, ha megmondja. Hazamentek. Odahaza a farkasok elmentek bárányt kérni a kutyáktól. A kutyák azt mondták, hogy nem lehet, azután mégis négyet odaigértek. De az öreg Bodri kutya azt mondta: - Gyalázatosak, hogy meritek a gazdánk juhait odaadni? A gazda ezt mind értette, a kutyákat szétkergette, csupán a Bodrinak adott egy nagy karéj kenyeret. Hát az asszony ismét kérdezte, honnan tudja ő megérteni az állatok nyelvét. A juhász azt mondta, ő meghal, ha megmondja. Az asszony erre azt mondotta, hogy mindegy, ha meghal is, csak mondd meg. Erre a juhász koporsót csináltatott, és belefeküdt. Még annyit mondott, hogy hadd adjon utoljára a Bodrinak egy darab kenyeret. De a Bodrinak nem kellett, mert nagyon szomorú volt, sajnálta a gazdáját. Hanem ekkor bement egy hetyke kakas, és nagy kényesen ette a kenyér darabot.

Azt mondta a Bodri neki: - Ó, te átkozott, gonosz állat, hogy esik jól a kenyér olyan kényelmesen, mikor a drága jó gazdánk most haldoklik? De a kakas azt mondta: - Te bolond! Te is olyan bolond vagy, mint a gazdád; nem tud egy asszonynak parancsolni. Ládd, énnekem hús feleségem van, mégis tudok mindegyiknek parancsolni.

Erre a juhász felugrott, jól megverte a feleségét, hogy többet nem kérdezte, honnan tudja az állatok nyelvét.